

„Când o societate nu mai cunoaște, sau amestecă binele cu răul, ea se află deja pe povârnișul pierzaniei...”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 771
1 - 7 aprilie 2026

Între „Gomora” și „Sodoma” înarmării lumii: omul, biată piesă-piață pe tabla de șah a acestor nebuni...

Cezar Adonis
Mihalache

Este tot mai clară forțarea extinderii războiului din Iran... Și nu doar la nivelul întregului Orient Mijlociu, ci pe plan mondial... Cu acești nebuni (știuți) ai lumii dând foc întregului mapamond... Și cu alți demenți (mulți încă neștiuți, nevăzuți) gata să iasă pe scenă în rolurile de jucători globali „decisivi” pentru soarta lumii... Ca lachei... Ca mișei... Căci rolurile de „împărați” sunt luate... Luate, nu primite... Și este o lume în care pare că întreaga istorie a conflictelor „moderne” ale omenirii se reiau și se suprapun pe retina unui timp ce nu mai are răbdare... Cu tot mai

rădăcini neare, necalcinate, nezdobite, ci spre a vedea cât de mult a contat neveghea din noi... Din pacea războinică dintre războaiele lumii... „Astăzi”, poate cel de al treilea... Decisiv... Ultim... „Cunună” de orgolii, frustrări, demențe, paranoide lăsate libere să circule în lume, mai libere decât cei nebolnavi, transformând-o prin contagiunea morbidă din aceste ultime decenii... Ale „gomorei” și „sodomei” înarmării lumii...

Și nu, nu mai este vorba despre „butoaiele de pulberi” balcan-europene și chiar paneuropene (Ucraina)... Nu mai este vorba doar despre incendierea, „de departe”, a Orientului Mijlociu... Ci, despre toate acestea, dimpreună, pârjolindu-ne

vechile tehnologii și resurse energetice... Acelea pe care noi le desființăm, ca industrii, le vindem, ca resurse... Acum și prin decizia demență, cea a propriilor nebuni ce ne conduc, de guvernază. În România se impune obligarea administrației să dărâmării, nici măcar a conservării, industriei energetice „vechi”, totul sub spectrul sancțiunilor, integratoare prin demolarea punitivității... Cu uzine ce devin „memoriale” ale pasului. S-a trecut la confiscarea acelor ce refuză a le rade din temelii: publice de către coaliții sub-Turceni, Rovinari... Cu amenințări pentru cei ce le pun la pământ... Poate și închisoare... Poate chiar „zidirea” lor în aceste ruine-memoriale ale neputinței unui popor...

Războiul?... El este (și nu doar cel economic) deja, nu doar aici, ci peste

Ce țară ați luat în primire, Domnule Președinte?

Mircea
Chelaru

De mai bine de zece ani, în România nu se administrează Ordine primite de afară și Ordonanțe făcute dinăuntru. În România, Statul a primit o lovitură de sub spectrul sancțiunilor, integratoare prin demolarea Constituției sale, „pas cu pas”. S-a trecut la confiscarea instituțiilor și funcțiilor carea instituțiilor și funcțiilor indivizi descalificați moral. De mai bine de zece ani, so-

privește cu condescendență, ca pe o margine de continent!

Așa o fi?! Eu resping o asemenea plasare! Tocmai de aceea: spuneți românilor adevărul despre starea morală a societății și voința deluptă a românilor; spuneți românilor adevărul despre discernământul politic al guvernanților improvizați; spuneți românilor adevărul despre coruperea la comandă a actualului de justiție; spuneți românilor adevărul despre anomia instituțiilor și prăbușirea încrederii în

multe degete îndreptate spre ultimul buton... Într-o ultimă competiție a demenței, orgoliilor și frustrărilor bolnave, închipuirilor și preamăririlor netratate... Primul dintre acei ultimi, nu țintind, ci apăsând... De parcă ar mai conta cine a fost ultimul... De parcă ar mai avea pe cine să impresioneze, deja postexistență, această „mărire”... Dar așa sunt demenții care ne conduc... Dacă nu au fost cei dintâi în orice altă semețire a schizoidului lor, măcar să fie cei din urmă... Chiar dacă toți cei „din urmă” nu doar că nu vor mai fi cei dintâi în analele istoriei, ci nu vor mai fi... Căci istoria este pentru cei ce vin dacă mai au unde să mai vină...

Războiul se extinde... Conflictetele escaladează... Iar unica țintă a războiului nebunilor este chiar omul... Omul devenit biată piesă piață pe tabla de șah a acestei (ne)lumi... Dar tocmai escaladarea războiului ne mai dă și un ultim răgaz... Nu spre a privi spre ultimele

într-un ultim război... Și mai sunt poate „cărți” ne jucate în mânecele celor ce ne conduc... Mai sunt poate și șanse pentru, dacă nu o pace, măcar o liniște de după furtuna mondială ce va veni... Pentru că va veni... Căci, și dacă mâine ar fi întroienite conflictele actuale, și de ar fi topite armele lumii, furtuna nu mai poate fi evitată... Este aici, suntem în ea, împresurați în mazăgă pentru mulți ani de acum înainte... Pentru că atâta rău a fost făcut deja încât doar reconstrucția a ceea ce a fost distrus va însemna decenii de privațiuni și resemnări pentru un ipotetic bilet al păcii dintr-un orizont nedescătușat de perspectiva sângelui...

O criză mondială în care economia lumii va fi dată cu multe decenii înapoi... Și în a cărei perspectivă, binele de acum înainte ar putea să nu mai însemne nici măcar acceptarea răului celui mai mic de până mai ieri... O criză mondială în care se va produce o întoarcere masivă a țărilor către

tot... Iar apariția unor noi intrigați puși să tragă de colțurile deja sfâșiate ale cortinei Lumii nu este o stranie coincidență... Și nici doar „o surpriză”... Pentru că sunt lucruri pregătite de mulți ani... Din acei ani în care noi ne deduceam în nepăsare... Și chiar și impli-

care noi ne deduceam în nepăsare... Și chiar și impli- cază sunt lucruri pregătite de trecută prin crize catastrofale, de care noi ne deduceam în conveniență și coabitare doctrinară, năpădită de scena de teatru în război de deficite economice era doar o chestiune de timp... De o așteptare a pandemice, dar și prinsă unui alt bufon primind un între falii geopolitice fracrol de incendiator... Să turate, România pe care ați rămână, la rândul-i, undeva preluat-o, d-le președinte, într-o neistorie... Iar faptul este pe punctul de a fi că Uganda (!) se alătură Is- internată la terapie intensivă. raelului în lupta acestuia Cei care au accidentat-o, „pentru dreptatea sa atât de grav, sunt acum istorică” (!) nu este un gest lângă Dumneavoastră. de compasiune... Ci un rol Feriți-vă, precum Odiseu, de din scenariul tablei de șah a Corul acestor sirene minci- lumii... Cu marile întrebări noase și perfide. Păziți-vă de ce ar trebui să ni le punem capcanele promisiunilor ven- de acum... Căci oare ce ite de aiurea și demascați-i!! resurse militare au fost „de- Vă cer să veniți în pozitivitate” în țările din fața acestui popor, „blând și Africa?... Înarmate departe omenos” după cum îl alinta de ochii noștri pentru a fi Eminescu, dar îngrijorător de folosite de cei ce ne-au adus sub ploaia de o mărturisire sinceră asupra Stării Națiunii Române. Nici un președinte nu a făcut-o!

● Azi, Europa ne

cietatea românească trece prin rafale de crize diferite, fără a fi găsite soluțiile de reziliență, de ridicare pe verticală! „Piloții orbi” ai guvernărilor succesive s-au transformat în mimeții de serviciu ai directivelor diferite, făcând din interesul național o subsidiaritate doar „o surpriză”... Pentru neglijabilă.

Trecută prin crize politice catastrofale, de care noi ne deduceam în conveniență și coabitare doctrinară, năpădită de scena de teatru în război de deficite economice era doar o chestiune de timp... De o așteptare a pandemice, dar și prinsă unui alt bufon primind un între falii geopolitice fracrol de incendiator... Să turate, România pe care ați rămână, la rândul-i, undeva preluat-o, d-le președinte, într-o neistorie... Iar faptul este pe punctul de a fi că Uganda (!) se alătură Is- internată la terapie intensivă. raelului în lupta acestuia Cei care au accidentat-o, „pentru dreptatea sa atât de grav, sunt acum istorică” (!) nu este un gest lângă Dumneavoastră. de compasiune... Ci un rol Feriți-vă, precum Odiseu, de din scenariul tablei de șah a Corul acestor sirene minci- lumii... Cu marile întrebări noase și perfide. Păziți-vă de ce ar trebui să ni le punem capcanele promisiunilor ven- de acum... Căci oare ce ite de aiurea și demascați-i!! resurse militare au fost „de- Vă cer să veniți în pozitivitate” în țările din fața acestui popor, „blând și Africa?... Înarmate departe omenos” după cum îl alinta de ochii noștri pentru a fi Eminescu, dar îngrijorător de folosite de cei ce ne-au adus sub ploaia de o mărturisire sinceră asupra Stării Națiunii Române. Nici un președinte nu a făcut-o!

acestea; spuneți românilor adevărul despre starea de sănătate ajunsă la limita morbidității ireversibile; spuneți românilor adevărul despre corupția pandemică cvasigeneralizată întreținută de grupări oligarhice non-statale; spuneți românilor adevărul despre supralegiferarea și mutilarea libertăților garantate de Constituție, ea însăși agresată!

Spuneți-ne Adevărul despre stare reală de pregătire a națiunii pentru apărarea armată! Arătați de ce suntem în toate clasamentele educaționale pe ultimele locuri în Europa, atât de des invocată. Dar, mai ales, de ce trebuie să umblăm cu capul în pământ, a rușine și abandon!

Spuneți-ne, în numele Adevărului care ne face liberi, tot ce credeți că merită acest popor să știe! Faceți un „Audit al realității”. Faceți un „Audit de conștiință” și adresați-vă Națiunii. Pentru că nu avem timp de pierdut, atâta timp cât în joc este însăși soarta noastră existențială.

Dacă aveți simțul istoric, nu ratați acest moment unic!

Frica și somnul poporului român...

Maria Diana
Popescu

Proștii de azi sînt mai proști decît proștii lui Cragiale. Prostia și toleranța au ajuns în punctul în care celor inteligenți și moral li se interzice opinia ca să nu-i jighească pe imbecili și penali. Cît îl privește pe președintele jucăuș, oricine se poate întrebă: cum au putut medicii lăsa un asemenea pacient fără supraveghere prin curtea palatului Cotroceni? De cînd s-au diversificat medicamentele și ne-au inundat farmaciile, președinții și premierii români sînt tot timpul

pozita aerul, soarele, auzul, văzul... Clasa politică românească circulă de decenii pe contrasens, cautînd disperată bani în buzunarele românilor săraci, sătui să plătească pensie alimentară unor antiromâni risipitori și corupți. Nivelul de trai nu va crește decît atunci cînd va fi înmormîntată corupția, cînd statul va avea o arhitectură capabilă să stopeze accesul parveniților la robinetul banilor publici, cînd în guvern și în parlament nu vom mai vedea fața niciunui politician rotit de de atîtea ori, cînd la putere cînd în opoziție. Statul finanțează o armată de ONG-uri care au făcut

ochii cu „Pravilniceasca condică”, abdatată pe pohtele lor, pentru a le spăla faptele de corupție și interesele.

România suferă ca un pacient în urma unui traumatism cerebral, lovită metodic de clasa politică. Noi n-avem o criză, ci o ruinare, o demolare metodică sub pretextul reformei premierului-călău, care a strîns cureaua poporului pînă s-a rupt. A tăiat contracte, a paralizat investiții, a înghețat piețele, a îngropat micii antreprenori. România stă pe gaze, românii tremură în case. Gazele și petrolul pleacă din țară și se întorc la prețuri uriașe. Bolo-

spre faliment. Aceasta este o lichidare a clasei de mijloc, a pensionarilor, a familiilor vulnerabile și sărace. Trădarea legalizată este impusă ca politică energetică într-o Românie care stă pe gaze și energie. Bolojan n-a redus aparatul politic și de stat, n-a tăiat un cent din veniturile lor de nabab. A tăiat de la români ca să le dea guvernanților și specialiilor. În acest an cheltuielile lor au fost dublate.

Doar primăriile vor cheltui, în 2026, 160 de miliarde de lei. Nu pentru școli, spitale, nu pentru modernizarea orașelor. Pentru salariile lor neatînse de criză, pentru pile și sinecuri

administrațiile: 3% din PIB, la egalitate și pe primul loc cu Ungaria. Reformă administrativă? Nici vorbă! Un număr de 651 de comune din România (23% din primăriile rurale) n-au avut venituri proprii anul trecut, nici pentru salarii. Bugetele a 412 comune (15% din primăriile rurale) din România au consemnat venituri proprii mai mici decît subvențiile primite de la bugetul central, pe baza datelor deținute de Ministerul Dezvoltării. 15% din localitățile României au mai puțin de 1.500 de locuitori, dar au primari cu vile și bolizi de lux. În aceeași situație se află și unele orașe ce nu se diferențiază de comune nici prin venituri, nici prin numărul de locuitori și nici prin serviciile oferite populației.

Potrivit datelor Recensământului din 2021, peste 900 de localități/comune/sate au mai puțin de 2.000 de rezidenți, dar nu s-a demarat reorganizarea administrativ-teritorială a României, care ar fi alipit comunele cu mai puțin de 1.500 de locuitori la UAT-uri învecinate mai dezvoltate. Interesul politic este de a conserva aceste puncte electorale, pentru că în comunele sărace și cu locuitori puțini primarii pot mobiliza ușor electoratul în favoarea partidului din care fac parte. Reorganizarea ar trebui începută cu localitățile care au pînă în 1.500-2.000 de locuitori. În România chiar este nevoie de o reformă administrativă. Reorganizarea administrativ-teritorială a fost înghețată în stadiul de proiect de peste un deceniu de guvernele pasagere. Contextul bugetar actual oferă o șansă realizării reorganizării administrativ-teritoriale, pentru că lucrurile nu mai pot continua în acest fel.

Trebuie refăcută întreaga administrație publică. Instituții întregi trebuie să dispară! Avem aproape 3.000 de comune, România nu mai poate suporta costurile administrative! Circa 315.000 de salariați lucrează, unii se fac că lucrează, în aparatul administrativ local – primării, consilii județene și instituții subordonate. Trai neneacă pe banii statului!

pe arătură. Și nu numai ei. Chiar și susținătorii lor ies din tipare și sînt o rușine pentru demnitatea poporului. O mîna de netrebnci au îndreptat România cu fața spre război. N-au avut nevoie de votul nostru, ci de frica și somnul nostru. Și poporul doarme prostește somnul nepăsării. Schema lor profitabilă se sprijină pe lipsa de acțiune, pe somnul și tăcerea poporului. Fac ce vor cu poporul, nu pentru că sînt deștepți. Pentru că li se permite să țină cizma pe grumazul poporului. Ei decid cît să mîncăm, cît mărunțiș să avem în buzunar. Ei decid cînd și cît să ne buzunărească. Decid cînd vine criza, cînd să ne confiște haina din spinare, cînd se scumpește viața, cînd să ne pregătim de război. Ei sînt mîna care semnează ceea ce dictează străinii. În spatele acestor netrebnci stau alți netrebnci, cu minți de autoservire: analiști, televiziuni, jurnaliști, experți, manipulatori plătiți.

Dresat cu amenințări să fie ascultător, poporul se mulțumește cu firmiturile de la masa guvernului. E necesară alegerea urgentă între somn și trezire în conștiință, altfel, această mîna de netrebnci ne va im-

atîtea nenorociri României.

România e sufocată de atîtea organizații, organisme și direcții, de zeci de instituții și autorități naționale de control, de zeci de instituții de evaluare și supraveghere, de ministere noi de adăpostit tovarășii de hoție, dar la un Minister al Siguranței Naționale nu s-au gîndit, lipsa siguranței fiind cea mai mare amenințare la adresa națiunii române. Este sufocată de un număr prea mare de politicieni și partide flămînde, care cheltuiesc bugetul de stat pe cumetrii străine și privilegiu. Cine-i guvernul? Alde Cațavencu, Trahanache, Pristanda și ciracii lor. Conform Legii finanțării partidelor politice, de la bugetul de stat este alocată lunar partidelor o sumă în funcție de ponderea parlamentară. Să terminăm odată cu apucăturile clasei politice! Și-a urzit tot felul de alianțe și galerii subterane! De cîteva decenii ni se cîntă „Deșteaptă-te române” și n-a ajuns încă la urechile noastre mesajul! Nu vă mai lăsați impresionați de minciunile lor electorale! Ei se înfruptă cu nesimțire din banii voștri, fără să dea

jan și Nicușor au vîndut resursele pe nimic și le cumpăram înapoi la prețuri de lux. Gazele extrase de la noi nu alimentează centralele noastre, ci interese financiare străine. Aceasta este strategia economică și reforma lui Bolojan. România are rezerve, nebunii dețin puterea și fac ce-i taie mîntea. Cu rezervele noastre am putea fi liderii Europei, dar Bolojan și Nicușor ne mențin statutul de colonie. Cum poate România, o țară cu resurse să importe de la țări fără resurse? Cum e posibil ca un popor cu zăcămintele dedesubt să accepte facturi uriașe și sărăcie energetică? Niciodată n-a contat poporul în reformele lor de furat. Ne vor proști, obedienți și adormiți. Resursele au fost furate la pachet cu suveranitatea țării. Guvernul nu-și mai protejează cetățenii. Românii vor ajunge la faliment și la lampa cu gaz. Fără control și fără nici o protecție a populației furnizorii străini stabilesc cît să plătească românii pentru lumina aprinsă. România nu mai are dreptul de la UE să-și protejeze cetățenii. Doar să le încaseze facturile stabilite de străini, să-i împingă

angajate în administrații, pentru posturi inventate. 30% din bani primăriilor se duc pe salarii, bonusuri, în timp de românii opresc caloriferele ca să nu plătească mai mult. Și nu există niciun plan de audit sau curățenie de personal în administrațiile locale și centrale. Primăriile sînt niște instituții umflate care înghit taxe. România n-are administrații locale și centrale, ci rețele care papă banii statului. Un aparat parazitar care trăiește din frica cetățenilor siliți să plătească tot mai mult, de la an la an. O țară întregă plătește cu capul plecat unui aparat parazitar. Au suprainpozitat cetățenii, dar nu și-au redus privilegiile financiare, și nici n-au închis robinetul cu bani publici pentru partide, pentru mii de agenții și firme de casă. Românii sînt ținuți la dietă, politicienii mîncă ca niște nesimțiti. În țara primarilor, primăriile funcționează cu bani de la buget, ca agenții electorale. O bună parte din primării n-au bani nici pentru plata propriilor salarii.

Situația e păstrată de partidele de guvernămînt din rațiuni politice. România cheltuiește enorm cu

Ăștia nu-s politicieni de carieră, ci niște ciocoi lacomi, trădători ai României!

Maria Diana Popescu

Orice nulitate ridicată la putere, rămîne tot o nulitate, afirma Academicianul Grigore Moisil. De aici, întrebarea: cît de adormiți să fie unii cînd văd țara arvunită cu tot cu cetățeni înaltelor porți, îmbrîncită în războaie străine, iar ei să se bucure că prima concubină a României a fost văzută foindu-se prin curtea Casei Albe, cu ținuta și comportamentul unei fete naive de la țară, gătită ca de nuntă și dusă în oraș, la iarmaroc, la o masă la care nu știa cum

statut de concubină, nu de primă doamnă! În ce calitate a fost la Casa Albă? Nu-i soția legitimă a președintelui, deci, n-are nici un statut oficial. În România nu funcționează legal instituția de „Primă Doamnă”. Din buzunarul românului i s-a achitat excursia, masa, cazarea, alaiul, fotografiile și distracția. Ca să vedeți pe ce se cheltuie bugetul! Știa Mirabela că în timp ce stîlcea oribil limba Melaniei Trump la summitul a cărui temă a fost „protejarea copiilor în mediul online”, că o fetiță de 12 ani din Tulcea s-a spînzurat din cauza sărăciei crunte, nu din

PMP, formează o rețea subterană de profitori de stat, care se acoperă și-și spală în culise mîinile murdare unii altora. Cercul fraudulos prin care cei săraci au devenit mai săraci, iar cei bogați, mai bogați, a căpătat proporția unei drame naționale. Sărăcia evidentă în care au fost aruncați românii de politicile mizere și de propaganda mincinoasă a împins pe mulți săraci să se împrumte pentru masa sărbătorilor de Paști și pentru traiul zilnic. Ăștia nu-s politicieni de carieră, ci niște ciocoi lacomi, trădători ai României. PIB-ul țării se tot varsă de 36 de ani în

23 miliarde de dolari numai în armament pentru a-și păstra puterea obținută ilegal. Această sumă uriașă a fost oferită marilor puteri ale lumii ca taxă de protecție pentru a rămîne în funcții să șterpească în continuare de la gura poporului. Ce mai contează! Acta est fabula! Furnici pe carîmbul unei cizme sînt, de veacuri, aceiași, prea răbdători, românii spectatori. Am impresia că la sediul suprem, de unde se iau deciziile în numele românilor, etnobotanicele și alcoolul se găsesc gratis lîngă automatele de cafea.

După bătăliile de fațadă, Iliuță a dat clic pe un

„suveraniștii” la guvernare, că vor îngropa țara. Iată! Nicușor și Iliuță au tratat România cu popamin, gropamin și amin, amin. Ați căzut în plasă. Rușii n-au venit, în schimb ne-au luat cam tot ce aveam interlopul de la Kiev, UE și Trump. Apropo de sintagma „vin rușii”. Există dovezi că dronele căzute pe teritoriul României nu aparțin rușilor, așa cum mint cu nerușinare autoritățile și jurnaliștii complici. Sînt de provenință româno-ucrainene, fabricate la Ghimbav, drone de recunoaștere, fără încărcătură explozibilă la bord. Soft-ul acestora este detectat de anumite sisteme, inclusiv GPS-ul lasă anumite urme digitale. Orice aparatură care se deplasează prin aer pe teritoriul României lasă o urmă digitală. Toate urmele sînt româno-ucrainene.

Ați uitat atît de repede că Nicușor a promis în scris că TVA-ul nu va crește în mandatul său, ați uitat că Iliuță declara în 2024 că va demisiona din PNL dacă partidul nu va cere reducerea numărului de parlamentari la 300. Desfățați-vă acum cu Nicușor și Bolojan care se comportă asemenea trădătorilor celebri din istoria noastră, despre care știm că au fost aserviți străinilor. Au periat Stambulul, Viena și Moscova, iar aștia de azi sînt și-n căruța unchiului Blond și-n tărăboanța contrabandistului de la Kiev și-n teleguța penalei Ursula. Doar că cel mai nebun Caligula din istoria SUA face ce-a făcut dintotdeauna: îi înșeală pe parteneri, îi manipulează, îi jecmănește, îi stoarce de ultima resursă, apoi le dă comandă să-l aplaude. Cel care îndrăznește să nu respecte rețeta e declarat băiat rău, e bombardat, executat sau, după caz, lăsat pe mîna rebelilor specializați în linșare.

și cu ce se mănîncă un summit! Am auzit-o scremîndu-se în limba engleză, o engleză impecabilă de Vaslui, buchisind-o de pe o fițuică. A fost horă mare între femeile la Casa Albă! „Alteța” sa, Mirabela de Vaslui s-a lăsat dusă la chef cu „lăutari” tocmiți de americani. Cu ce avînt mușca din engleză! Cu ce rîvnă o stîlcea! M-am prins de unde atîta entuziasm! Neam de neamul Vasluiului nu avea să calce în Casa Albă! Și dă-i și pe trece ca burlăcițele înaintea de nuntă, în timp ce în România sărăcia, criza energiei și a gazelor, criza de la pompă, criza politică a prins guvernul Iliuță în pantaloni scurți, cu o ruptură în fundul moralei, iar poporul flămînd și desculț, cu perspectiva unui trăi pe datorii și a unui colaps total.

Doamne, cu ce personaje ne-am pricopsit! Apoi, dragi lustranții de serviciu din mass-media, încetați cu titulatură de primă doamnă! În fapt, doamna Gradinaru, mama copiilor lui Nicușor, are

cauza hărțuirii online? Copiii săraci din România, cei care încă mai învață la lumina lămpii cu gaz sau la lumînare prin sate neștiute de autorități, cei care n-au încălțări, bani de lapte și pîine, n-au văzut în viața lor o pastă de dinți sau ciocolată, cei care n-au lemne de foc și tremură în case cu pereți de lut, cei care străbat kilometri întregi prin noroi pînă la școală, cei care nu mai au părinți, nici îmbrăcăminte, nici spijin moral, sînt irevanți pentru statul care îi ignoră în sărăcie. Despre astea trebuia să vorbească Mirabela la summit-ul din SUA. Nici măcar n-are habar cîți copii săraci are țara! Puteau fi hrăniți și îmbrăcați sute de copii sărmani cu banii cheltuiți pe distracția Mirabelei de la Casa Albă.

Iar dumneavoastră, dom'le Iliuță, lăsați teatrul ieftin al guvernării! Ați îngropat cu totul stoparea evaziunii fiscale și a corupției la nivel înalt! Toată sfada voastră publică e de fațadă. Știe toată lumea că PNL, PSD, USR, UDMR,

buzunarele lor, iar statul doarme în papucii instituțiilor sale, în loc să verifice la sînge proveniența averilor. Să nu credeți că aștia plătesc taxe la stat pentru toate bunurile din posesie. Unde este România? În mare parte în buzunarele și curțile acestor exemplare ale puterii. Despre cele două milioane de euro cheltuite din bani publici pentru panourile „ostașului Ciucă din fruntea țării” ce aveți de declarat dom'le Iliuță? Alo, Justiția, a orbit de tot! Dar miliardele împrumutate de Cîțu și miniștrii USR ai sănătății pe vaccinuri, care nici măcar n-au intrat în țară, ci au luat drumul băncilor străine? De la voi, a plecat deficitul. Ați lovit, dom'le Iliuță, în pătura săracă a societății ca să trăiți tot voi bine! Ați scos ochii săracilor cu niște firmaturi de Paști, pentru care ați boxat public cu pesedul, dar protejați în continuare hoția și corupția. Prezența lui Iliuță la guvernare este cea boală lungă, moarte sigură pentru România. Nicușor și Bolojan au băgat

ajutor umilitor, acordat pensionarilor în două tranșe, mizînd pe latinescul ad acta (de spus la dosar), fiind vorba de altă batjocură pentru defavorizați, care nu va reduce sărăcia. Este ca și cum m-aș duce la o benzinărie și acolo mi-ar umple rezervorul cu văzduh. În România, pe lîngă hrană, pînă și medicamentele se cumpără pe datorie. Bătrînii și bolnavii cronici se milogesc prin farmacii ca să ia rația de pastile pe caiet, pînă cînd sosește poștașul cu pensia umilitoare. Hrana și medicamentele sînt tot mai scumpe, oamenii tot mai săraci și bolnavi din cauza sărăciei. Că sărăcia viețuiește în bună regulă în țară o spun statisticile, din care reiese că avem cele mai multe persoane care se hrănesc la cantinele pentru săraci.

Ați uitat de campania electorală? Curgea lapte și miere din propaganda lor, iar cea mai spinoasă problemă cu care amenințau poporul ca să-i votați pe ei era că „vin rușii, că nu trebuie să ajungă

A doua „industrializare” (aproape gata confiscată, rechiziționată) a României și nedulcea amăgire a nepăsării...

Cezar Adonis
Mihalache

Adevărul e că, până vom mai ajunge noi a „naționaliza” ceva, vom avea parte de o europenizare a „in-trinsecului”... O europenizare cu sens de acaparare... Doar că nu se va numi „naționalizare”... Nici la nivel de denumire, dar, mai ales, ca „metodologie”... Va fi un control, o preluare, fie și neagresivă, la nivelul domeniului civil sau, în caz de război, o confiscare, o rechiziționarea agresiv-militarizată... Va fi cea preluarea ce va transforma, cel puțin în cazul nostru, toate activele de cândva ale țării, în active strategice ale Europei... Pentru că mai sunt puține structuri de infrastructură din „prima industrializare (socialistă) a României”... Acea pe care Occidentul ne-a reproșat-o din primii ani postdecembriști că a fost exclusiv autohtonă... Aproape un reproș de „les majeste” de Occident a unei țări ce s-a încăpățânat să rămână suverană... Un Occident ce ne-a atenționat, mai apoi, prin felurite asociații și comisii „ale investitorilor străini”, agenți de influență, agenți, expați și intriganți, că, „la cea de a doua industrializare a României”, lucrurile nu vor mai sta așa!...

Petru
Jipa

Religia a fost adesea zugrăvită ca un râu blând, curgând cu compasiune, săpând văi de milă și hrănind solul demnității umane. Totuși, istoria dă măturie despre un alt curent: întunecat, agitat și umflat de sângele credincioșilor și al celor necredincioși deopotrivă. Apoi râurile transformate în torenți, templele în câmpuri de luptă, rugăciunile în strigăte de război. Războaiele religioase și persecuțiile care cicatrizează paginile trecutului nostru comun nu sunt simple note de subsol; sunt linii de falie unde credința, puterea și frica s-au ciocnit cu o forță catastrofală. În esență, aceste conflicte au fost rareori doar despre teologie. Doctrina era steagul, dar pământul, tronul și tezaurul erau adevărații generali. Când Henric al VIII-lea a rupt legăturile cu Roma, nu a fost doar de dragul conștiinței, a fost pentru suveranitate, succesiune și argint. Când a izbucnit masacrul de Ziua Sfântului Bartolomeu în 1572, mii de hughenoti au căzut nu pentru că rugăciunile lor nu erau alinate cu urechea lui Dumnezeu, ci pentru că prezența lor a tulburat un echilibru politic fragil. Prin urmare, persecuția nu era umbra evlaviei, era eșafodajul controlului: un instrument mânuit de monarhi, magistrați și gloate deopotrivă pentru a reduce la tăcere disidența, a omogeniza identitatea și a con-

Dar nu am tresărit... Aveam alte griji... Aveam alte oferte la dispoziție... Alte cărți puse „gratis” în brațele forței de muncă ale unei țări deusolate în exilul ei pentru binele individual... Țara? Viitorul ei? Nu mai conta pentru noi în acele clipe... Cum, tragic, nici, astăzi, la atâtea decenii distanță, nu mai contează... Atunci, nu mai conta, deși avea pentru cine... Pentru toți cei ce ieșiseră cu piepturile goale înaintea gloanțelor... Pentru toți cei luptaseră pentru libertate... Astăzi, nu mai contează pentru că nu mai are pentru cine, noile generații fiind crescute fără măcar apartenența la valorile și sacrificiile lui Decembrie '89... Sigur, în prima decadă postdecembristă, poate nu ne făceam griji și pentru faptul că nu aveam de ce să credem că vom avea nevoie de o „a doua industrializare” a țării... Nu „de la zero”... Și chiar dacă ni se vehicula „mormanul de fier vechi” de către guvernanți, cei de la începutul lungului drum al cărărilor trădătorilor, vânzătorilor de țară, știam că aveam oricum infrastructurile necesare, iar tot ceea ce ne mai trebuia, pe ici, pe colo, era o modernizare a tehnologiilor... Și am rămas în această dulce amăgire a nepăsării și a nepăsării în amăgire chiar și în momentul în care combinatele au început a ne fi puse la pământ, instalațiile vândute (și

solidă autoritatea sub masca sacră a ortodoxiei. Și totuși, spiritul uman încăpățânat, sacru și singular, a refuzat să fie șters. Gândiți-vă la curajul tăcut al lui Anne Askew, scriitoarea torturată și arsă pentru convingerile sale scripturale; la mănăstirile clandestine din Anglia elisabetană, unde călugărițele șopteau psalmi în spatele ușilor încuiate; la evreii sefarzi care au purtat cuvântul ca pe o liturghie peste Mediterană, credința lor împăturită în poezie, nu în polemici. Aceștia nu erau războinici în armură, ci martori în tăcere, testamente vii ale unui adevăr mai vechi decât dogma: o reverență nu trebuie să necesite uniformitate, iar devoțiunea nu trebuie să ceară dominație. Ceea ce ne bântuie astăzi nu este doar amintirea focului și a sabiei, poate doar familiaritatea stranie a ecurilor sale. Când credința este folosită ca armă pentru a exclude, când textele sacre sunt citate ca niște acuzații, când „puritatea” devine un pretext pentru epurare, istoria nu se repetă, ea „rimează”, într-o cadentă înfiorătoare și disonantă. Aceeași logică care i-a etichetat pe eretici acum îi etichetează pe „ceilalți”: migranții, minoritățile, marginalizații. Aceeași retorică care a sfințit inchiziția sfințește acum indiferența, sau, mai rău: complicitate. Așadar, să nu ne amintim de războaiele religioase doar ca de relicve ale unui trecut barbar. Să ni le amintim ca de oglinzi, șlefuite,

nu întotdeauna la fier vechi, dimpotrivă, cei ce au știut că pot lucra cu ele, le-au cumpărat și le-au exportat)... Am rămas nepăsători și când a venit valul „dezvoltării” țării prin planurile de reziliență (pnrr)... Că o să fie bine... Nu că o să ne fie bine... Dar nu conta pentru noi... Chiar dacă era evident că această dezvoltare masca, de fapt, acea a doua industrializare a țării, dar, de data aceasta, una strict în portofoliul patrimonial occidental... Pe banii noștri, luați din bugetele și taxele stoarse de la fiecare român, pe împrumuturile puse în cârca noastră pentru dezvoltarea infrastructurilor... Iar astăzi, deși Europa ne trimite mesaje clare de aproape deznaționalizare patrimonială, suntem la fel de nepăsători... Chiar dacă oficialii UE vorbesc fățiș despre declararea infrastructurilor Europei, întâi a coridoarelor de la noi, drept active strategice ale UE, nu ne impacientăm... Și nu o să o facem nici în clipa în care tot ceea ce s-a dezvoltat pe seama eforturilor noastre financiar-fiscale va fi considerat, juridic patrimonial, activ al UE (acapararea pașnică!), iar, într-o militarizare a Europei, va fi confiscat, rechiziționat... Ba, chiar dacă Bruxelles -ul anunță deja și aceste astfel de prime active „europenizate”, noi tot suntem absenți, deși sunt vizate tocmai coridoarele ener-

Războiul religiilor...

getice în care am investit să scăpăm de ruși... Pesemne, deși Europa anunță, inclusiv prin vocile unor expați puși în fruntea companiilor energetice încă naționale că trebuie să privim ziua de mâine ca aceea în care „nu mai putem rămâne blocați în opinii centrate pe interese naționale în domeniul energiei”, ci, trebuie să lăsăm Europei controlul, pentru a implementa „politici comune în materie de energie”, nu ne închipuim că suntem chiar primii vizați... Prin coridoarele de gaz și de petrol... Prin porturi, prin nodurile de transport de marfă, prin logistica de descărcare a gazelor și țiteiului în gazo- și oleoducte.

Și nu facem nimic pentru a ne securiza viitorul energetic... Iar dacă Europa, la general, chiar va reuși să devină dependentă doar de ea însăși (o perspectivă fiind și prin petrolul cumpărat din... Africa, într-o excepțională viziune, Nigeria construind o superrafinărie), noi, deși parte a ei, vom fi mereu la mâna ei... Cu o infrastructură lăsată a fi aproape declarată activ strategic al UE... Și ne aflăm, pe de altă parte, și în fața unei acțiuni de cvasicontrol cu adevărat mârșav al Bruxelles -ului... Care, și nu doar la nivelul nostru, își asigură și își securizează astfel „fidelitatea” viitoare a statelor membre... Fără a mai lăsa loc acelor

contradicției unde Dumnezeu și nemulțumirea au împărțit cândva același altar. Mănăstirea s-a născut în devoțiune, sculptată din smerenie și grinzi de stejar, frescele sale respirând de sfinți ai căror ochi au urmărit pelerinii ca o lumină vie. Totuși, istoria, acel arhitect neliniștit, și-a redesenat curând planurile, nu în cerneală, ci în sânge. Când Reforma a măturat Transilvania ca o furtună prin iarba uscată, Șinca Veche a devenit mai puțin un sanctuar și mai mult o falie. Călugări ortodocși, predicatori luterani, canoni catolici, toți revendicau aceeași geometrie sacră, același pământ consacrat, același Dumnezeu, totuși rosteau numele Său în dialecte care se ascuțeau în pumnale. Credința, menită să fie un pod, a devenit o baricadă; scriptura, o busolă, s-a transformat într-un ciomag. Aici, religia nu s-a limitat doar la divizare, s-a „dublat”: o credință s-a împărțit în oglinzi, fiecare reflectând nu harul, ci nemulțumirea. Și totuși, priviți mai atent. Sub buiandrugul pârjolit al porții de nord, supraviețuiește o frescă pe jumătate ștearsă: Hristos Pantocrator, cu mâna dreaptă ridicată în semn de binecuvântare, iar stânga ținând o carte ale cărei litere s-au estompat în mister. În jurul Lui, slabe, dar incontestabile, sunt urme atât de aureole bizantine, cât și de traforaj gotic, straturi nu de ștergere, ci de suprapunere. Aceasta este rebeliunea liniștită a pietrei și

inițiative de drept național suveran vizând posibilitatea unor „exit” -uri... Pentru că, în momentul în care infrastructura din țara ta va fi desemnată și încadrată, și prin votul tău (nu contează că este vorba despre guvernanți și europarlamentari vânduți, trădători, semnătura va rămâne un înscris juridic definitiv!) va fi greu să mai visezi, ca ultimă soluție, la o desprindere salvatoare de blocul comun acaparator... În cazul nostru, atât din cauza transformării a tot ceea ce s-a construit în România pe segmentul energetic, dar nu nu mai, ci și al piețelor de desfacere, al zonelor de depozitare, al punctelor logistice de transport, într-un activ de drept juridic comun european... În care generațiile viitoare vor fi „preparate” mental pentru a nu tinde să mai afirme că tot ce este aici este de jure românesc, ci să defileze „orwelian” sub stindardul impus al „political correctness” -ului de mâine, acela că infrastructura este un activ strategic european și doar așa, ele, generațiile de mâine, ca indivizi, nu cetățeni ai cetăților libertăților naționale, ci aparținători încolonați ai unei structuri-lagăr, vor putea avea parte „de securitate și prosperitate pe termen lung”...

pigmentului: chiar și în război, cultul a persistat, nu ca doctrină uniformă, ci ca gest comun, uimire comună, tremur comun în fața inefabilului. Aceiași copii protestanți bine hrăniți și bătrâni ortodocși; același clopot, deși sunetul său a fost testat ulterior, i-a chemat odată pe toți la aceeași oră de lumină.

Credința, în forma sa cea mai brută, a refuzat să fie complet transformată în armă. Continuă să se scurgă, precum apa prin mortarul crăpat, în acte de milă, pâine împărțită, priviri nerostite peste tranșee doctrinare. Astăzi, ruina respiră diferit. Turiștii fac fotografii; istoricii măsoară fracturile; poezii urmăresc gramatica absenței. Dar cel mai profund adevăr al Șincai Vechi nu constă în ceea ce s-a pierdut, ci în ceea ce „a îndurat sub pierdere”: persistența încăpățânată a spațiului sacru chiar și atunci când sensul sacru se sfărâmă. Războaiele religioase nu se termină cu tratate, ci cu alchimia liniștită a timpului: transformarea strigătelor de luptă în cântec de păsări, transformarea dogmei în praf care hrănește cimbrul sălbatic, transformarea ruinelor în praguri, nu către cer sau erezie, ci către umilință. Căci atunci când ultima polemică se estompează, ceea ce rămâne nu este victoria, ci întrebarea, gravată în vânt, șoptită de cărămizi care se dărâmă: „Ce-ar fi dacă altarul nu ar fi fost niciodată menit să fie apărut... doar împărțit?”